

TÚL NAGY A CSEND A CÉG KÖRÜL?

10 kérdés, amely nem hagy nyugodni

Önreflexiós kézikönyv vezetőknek

Solvent Consulting 2025

www.solventconsulting.hu
hello@solventconsulting.hu

BEVEZETŐ

Ez nem tréning. Nem tanácsadás. Nem motiváció.
Ez egy tükör, egy vezető számára.
De nem az önfényező fajta. Ez az anyag nem hízeleg.
Nem árul elméleteket, nem ígér megoldást.

**Cserébe feltesz kérdéseket,
amiket nem lehet csak úgy átfutni.**

Néhány kellemetlen lesz.
Lesz, amit először elutasít, de nem szabadul tőle könnyen.
És lesz, aminél megáll, mert betalál.

HOGYAN HASZNÁLJA EZT AZ ANYAGOT?

- Ne olvassa el egyben.

Egy nap, egy kérdés.
Nem idő kérdése, hanem nyitottság egy belső útra.

- Jegyzeteljen, ha tud.

Egy-két mondat is elég.
A kimondatlan válasz gyorsan elillan.

- Ne elemezze túl.

Az első válaszban gyakran benne van az, amit később már óvatosan elrejtünk.

- Ne zárja le gyorsan.

Egy kérdés akkor dolgozik, ha napok múlva is eszébe jut.

TÉMAVÁZLAT

I. MŰKÖDÉS

– *belső automatizmusok és rejtett döntések* –

1. Reflexből hozott döntés
2. Megbeszéletlen kompromisszum
3. Csendes megfelelés

II. KAPCSOLATOK

– *kimondatlan dinamikák* –

4. Megszokásból fenntartott kapcsolat
5. Láthatatlan terhelés
6. Változás, amit már nem hisz el

III. BELSŐ IRÁNYTŰ

– *értékrend, cél, önazonosság* –

7. Szerepben ragadás
8. Túl sok külső zaj
9. Irigység vagy inspiráció
10. Mi jön most?

I. MŰKÖDÉS

– BELSŐ AUTOMATIZMUSOK ÉS REJTETT DÖNTÉSEK –

I. Reflexből hozott döntés

– a sodródás első jele –

Dönteni nem kiváltság.

Hanem tartás.

Egy ponton túl már nem is kérdés, csak elvárás.

Gyorsan, határozottan, rutinszerűen.

Mert nincs idő. Mert mindenki várja.

Mert valakinek ki kell mondania.

A legtöbb félresiklás nem a halogatás miatt történik.

Hanem a gyorsaság miatt. A gondolat nélküli reflexek miatt.

Van, hogy csak dönt, mert dönteni kell.

Nem azért, mert felelőtlen, hanem mert túl sok a nyomás és túl kevés a belső tér.

Nincs idő újra értelmezni, átgondolni, elengedni.

Csak van egy döntés.

Aztán már csak a következmények.

A reflexből hozott döntés eleinte hasznos.

Időt nyer.

Rendbe tesz.

Megold.

Aztán elkezd visszafelé dolgozni.

Vakfoltokat szül, csendes torzulásokat, amiket senki nem mer szóvá tenni.

Egy nap csak azt veszi észre, hogy már nem emlékszik, miért mondott igent.

Csak arra, hogy már megtörtént.

Ha egy vezető túl sokáig sodródik, nem a határozottságát veszti el.

Hanem az irányt.

És mire észreveszi, már régen nem ő fogja a kormányt

– csak sodródik, lendületből.

KÉRDÉS

*Melyik volt az utolsó döntése, amit nem gondolt végig, csak meghozott?
És ki viselte a következményét?*

PÉLDA

Egy ügyfél apróbb határidő-engedményt kért.
Nem volt idő végiggondolni, így belement.

„Most nem ezen múlik.”

Aztán jött még egy kérés. Aztán egy újabb.
Közben a saját emberei is látták:
az ügyfél hangosabb lett, mint a szerződés.

Innentől már nem a cég szabta a kereteket,
hanem az ügyfél próbálgatta, meddig lehet elmenni.

Az engedmény mára szokássá vált.

Ami akkor még gyors megoldásnak tűnt,
Idővel észrevétlenül eltolta a határokat – az ügyfél javára.

ZÁRÓ GONDOLAT

Nem minden hiba hangos.
Vannak döntések, amelyek nem robbannak.

Csak halk torzulások lesznek.
És a szervezet megtanul körbejárni valamit, amihez senki nem akar hozzányúlni

2. MEGBESZÉLETLEN KOMPROMISSZUM

– a csend ára –

Vannak döntések, amiket nem gondolt át túl alaposan.
Nem volt rá idő vagy nem volt hozzá kedve.

Egy gyors mozdulat volt: „jó lesz ez így is.”

Nem beszélt meg senkivel.
Nem is kérdezte senki.
És mire visszanézett, már működött,
csak nem jól.

A spontán döntések egy része bejön.
A másik része nem.

A legnehezebbek azok,
amikor már érezni, hogy hiba volt,
de senki nem akar az lenni,
aki elsőként kimondja.

Mert a kimondás kérdés.
És a kérdés válaszokat követel.

Olyanokat is, amikre senki nem készült.
Ezért inkább marad a csend.
A bizonytalanság.
És egy döntés, amit senki nem ért,
mégis mindenki igazodik hozzá.

A kimondatlan kompromisszumokat nem látni kívülről.
De belülről észrevétlenül mérgezik meg a következő döntést is.

*Nem tűnnek el,
csak árnyékot vetnek a következő döntésre.*

És észrevétlenül terelik más irányba a jövőt.

KÉRDÉS

*Melyik döntés született egyedül –
és azóta is mindenki csak kerülgeti?*

PÉLDA

Egy új alvállalkozót hozott be.
Nem kérdezett meg előtte senkit. Nem szólt róla.
„Átmenetileg jó lesz.” – gondolta.

Azóta is ott van.

A csapat nem érti, csak alkalmazkodik.

Ha akkor megosztja valakivel,
lehet, hogy ma nincs ott.

És lehet, hogy sokkal gördülékenyebb minden.

ZÁRÓ GONDOLAT

Egy döntés, amit nem beszélnek meg,
nem lesz kevesebb döntés,
csak több csendet hagy maga után.

*És ez a csend
idővel nem csak a döntést kérdőjelezi meg,
hanem azt is, hogy lehet-e bármiről őszintén beszélni.*

3. CSENDES MEGFELELÉS

– a láthatatlan elvárások –

Vannak elvárások, amelyek valójában soha nem hangzottak el.

Nem mondta ki senki.

Csak ott vannak – csendben, állandóan.

Nincs külső kényszer.

Se belső visszhang.

Mintha valaki figyelne.

Mintha bizonyítani kéne, csak már nem tudni, kinek.

Ilyenkor nem azt csinálja, amit akar,
hanem amit jól mutat – mások szemében.

Nem dönt, csak igazodik valamihez,
ami nem is biztos, hogy létezik-e.

Ez a fajta megfelelés nem hangos.

Nem is feltűnő.

A láthatatlan elvárások nem törnek meg
– csak évek alatt, csendben formálódnak át.

Eltűnik az irány.

*Marad a mozgás,
de már nem tudni, merre
és miért.*

KÉRDÉS

*Kinek az elvárásaihoz igazodik most is,
anélkül, hogy tudatosította volna?
Ha ez az elvárás holnap eltűnne, vajon minden maradna ugyanúgy?*

PÉLDA

Egy vezető évekkel ezelőtt egy gyors tempójú, hierarchikus cégnél szocializálódott.
Ott mindig az számított, hogy elsőként reagáljon, válaszoljon, döntsön.
Nem volt kérdés: aki kívár, az gyenge.

Most egy lassabb ritmusú, párbeszédalapú csapatban dolgozik.
De még mindig gyorsan válaszol.
Még mindig előbb beszél, mint hogy kérdezne.
Még mindig bizonyítani akar – de már nem tudni, kinek.

Nem kívülről jön az elvárás.
Belső hanggá vált.

ZÁRÓ GONDOLAT

A legmélyebb elvárásokat nem hallani.
Csak belül visszhangoznak, mint valaki más mondata,
amit már elfelejtett,
de még mindig igazodni próbál hozzá.

*És mire észreveszi,
már rég nem kérdez –
csendben igazodik.*

II. KAPCSOLATOK

– KIMONDATLAN DINAMIKÁK –

4. MEGSZOKÁSBÓL FENNTARTOTT KAPCSOLAT

– lojalitás vagy tehetetlenség? –

Vannak emberek, akikkel már nem dolgozna együtt.
De még mindig ott vannak.

Nem a szükség tartja őket a közelben.
Csak a megszokás.

Volt idő, amikor fontosak voltak.
Segítettek. Ott voltak.

De azóta minden változott,
csak ez a kapcsolat nem.

A megszokás láthatatlan szerződés.
Kimondatlan hűség.
Csak már nem kölcsönös.

És közben fogy az energia.

Mert amit csak megszokás tart össze,
az már nem lojalitás.

Hanem tehetetlenség.

*És egy nap azt veszi észre,
hogy a kapcsolat már nem tart össze, csak visszafog.*

KÉRDÉS

*Kivel tart fenn olyan kapcsolatot a munkában, amit már nem választana újra?
És mennyibe kerül ez a cégnek?*

PÉLDA

Volt egy partner, akivel évekkel ezelőtt együtt kezdték.
Sokat tett a cégért. Ott volt, amikor senki más nem volt.
Ezért maradt is, túl sokáig.

Közben a világ körülötte változott.
Az elvárások, a működés, a tempó.
Csak ő nem.

És senki nem mondta ki, hogy ez már nem működik.
Így lett a hála megszokássá.
A kapcsolat reflexszé.

És egy ponton már nem lehetett eldönteni:
már rég nem választás, csak halogatás?

ZÁRÓ GONDOLAT

Vannak kapcsolatok, amiket nem azért nem zár le,
mert fontosak,
hanem mert nem tudja, hogyan mondja el:
elmúlt.

*És amíg nem meri elengedni,
nem tud igazán új irányba indulni.*

5. LÁTHATATLAN TERHELÉS

– a csendben cipelt felelősség –

Vannak dolgok, amiket nem lehet delegálni.

Nem azért, mert más nem lenne rá képes.

Hanem mert más nem érzi a súlyát.

Ez nem a feladat súlya.

Ez a szerepé. A jelenléte. A válaszoké, amiket mindig tőle várnak.

Nem beszél róla. Nem is panaszkodik.

Mert ha ő is elfárad, ki tartja egyben a rendszert?

Látszólag rendben van.

Csak közben nem alszik jól.

Egyre gyakrabban marad csendben.

És egyre többször marad egyedül valamivel, amit senki más nem lát.

A terhelés nem kívül van.

Belül szorít – ott, ahol a példakép, a tekintély, az elvárás él.

És amit nem lehet kimondani,

azt nem lehet megosztani sem.

És amit nem lehet megosztani,

az egy idő után elkezdi belülről rombolni azt is,

amit fenntartani próbál.

Nem látványos.

Nem hirtelen.

Csak elfogy lassan az a belső tartalék,

ami nélkül már nem marad más, csak működés

– irány nélkül.

KÉRDÉS

Mi az a felelősség, amit egyedül hordoz és soha nem mondott ki nyíltan?

PÉLDA

Egy cégvezető egyik reggel nem ment be.
Autóbaleset. Nem súlyos – agyrázkódás, pár zúzódás, pár nap kórház.

A cég nem állt le. Mentek a megbeszélések, a levelek, a gépek.
De valami mégis elcsendesedett.

A kollégák nem kérdeztek.
A döntések elmaradtak.
Az irányok elmosódtak.

Mindenki tette a dolgát – de közben vártak valamire.
Nem a feladatokra.

Hanem arra a halk, biztos jelenlétre, amit senki nem vett észre, amíg ott volt.
És amit senki nem tudott pótolni, amikor eltűnt.

ZÁRÓ GONDOLAT

A legnagyobb teher az, amit nem lehet megmutatni.
Amit csendben hordoz, mert úgy érzi, muszáj.

Mert ha elfárad, megbillenhet az egész.
Ez nem a feladat súlya.

Ez a jelenléte. A tekintélye. Az a nyugalom, amit mások abból vesznek, hogy ott van.

És amikor egy pillanatra kiesik, minden megy tovább,
csak az irány csendesedik el.

Nem látványosan. Nem rögtön. Csak épp észrevétlenül.
Pont úgy, ahogyan eddig is tartotta: csendben, biztos kézzel.

6. VÁLTOZÁS, AMIT MÁR NEM HISZ EL – A CINIZMUS KEZDETE –

Nem döntés volt.
Csak egyszerűen nem mozdult meg benne semmi.

Valaki mondott valamit. Egy ötletet. Egy új irányt.
Lehet, hogy jó is volt.
Csak már nem tudott vele mit kezdeni.

Mert már túl sokszor remélte.

Túl sokszor tartotta meg másokban a hitet, amikor ő már régen elvesztette.
És közben mégis tovább vitte, amit kellett.

Mert ez volt a dolga. A szerepe. A felelőssége.

Most meg csak ül, és néz.
Figyel, de már nem kötődik.
Jelen van, de nem kapcsolódik.

Nem fásult. Nem kiégett.
Csak óvatos. Védekező.

És már nem akar hinni olyasmiben, aminek a végét is látja.

Ez a cinizmus.

Nem hangos, nem keserű,
csak halk, finom mozdulás hátrafelé.

A pont, ahonnan már nem akar közelebb menni semmihez,
amit egyszer már elengedett magában.

KÉRDÉS

Mi az a gondolat, amit már meg sem próbál kimondani – mert tudja, hogy úgysem változik semmi?

PÉLDA

Egy vezető éveken át küzdött azért, hogy átláthatóbb működés legyen a szervezetben.

Nem önmaga miatt, hanem mert hitt benne, hogy így lehet tisztább, jobb, élhetőbb a rendszer.
De mindig elcsúszott valami. Ellenállás, kerülőutak, csendes hátralépések.

Végül már nem szólt.

Amikor valaki újra felvetette, csak ennyit mondott:
„Tudom, mire gondolsz. De hidd el, nem éri meg.”

A többiek ezt tanulták meg:
hogy vannak dolgok, amikhez nem érdemes közel menni.

Mert a hit hiánya nem hangos, de minden döntésen átsüt, mint egy csendes visszalépés.

ZÁRÓ GONDOLAT

A cinizmus nem lázadás. Nem is harc.

Csak egy belül becsukott ajtó,
mert már többször csalódott azokban, akiknek hinni akart.

A jelenlét marad, de a súly eltűnik.

*És ezt veszi át lassan mindenki más is:
a hitetlenség udvarias, de üres ritmusa.*

III. BELSŐ IRÁNYTŰ

– ÉRTÉKREND, CÉL, ÖNAZONOSSÁG –

7. SZEREPBEN RAGADÁS

– amikor már nem emlékszik, miért kezdte –

Valahol útközben átalakult.
Ami eleinte döntés volt, ma már ösztön.

Nem tudni pontosan, mikor történt, csak azt, hogy mostanra nem kell már felvennie a szerepet,
mert benne él.

Naponta ugyanaz a mozdulatsor. Ugyanaz a tónus. Ugyanaz a higgadt, kontrollált jelenlét.

Nem gondolkodik rajta, csak csinálja.

Pontosan tudja, mit kell mondani, mikor kell bólintani, hogyan kell kérni, dönteni, továbbmenni.

Mintha kívülről fújna.

Mert kívülről fújja.

A cél, amiért valaha elindult, már csak egy halvány kontúr.

Egy fiatalabb én emléke, aki még hitt valamiben.

Mára maradt a működtetés.

A megfelelés.

Az, hogy ne omoljon össze az, amit felépített.

És egy idő után már nem is emberként van jelen –
hanem mint pozíció.

Egy funkció, amit betölt.

A „vezető”, akinek mindig van válasza.

Akihez senki nem úgy fordul, hogy te hogy vagy, csak úgy, hogy ezt hogy oldjuk meg.

A legnagyobb kimerülés nem a munkából jön.

*Hanem abból, hogy nap mint nap önmaga díszletei között kell élnie,
miközben már nem emlékszik, ki is volt, mielőtt felépítette ezt a díszletet.*

KÉRDÉS

Mikor született utoljára olyan döntés, amit nem a szerep hozott meg, hanem az ember, aki mögötte van?

PÉLDA

Volt egy vezető, aki éveken át a cég ritmusához igazította az életét.
Kimaradtak az ovis farsangok, a karácsonyi ünnepségek, egy-egy vers, amit a fia hetekig gyakorolt.

Azt hitte, majd bepótolja.

Aztán egy nap a fia csapatkapitány lett. Nem szólt külön, csak elindult csendben, ahogy mindig.
De az apja észrevette: ez most számít.

A naptárban egy régóta szervezett megbeszélés állt. Fontos volt.
Mégis, aznap reggel delegálta.
Nem magyarázkodott.
Csak tudta: most ott kell lenni.

És ott volt.

A pálya szélén, nem telefonálva, nem sietve.
Jelen.
Talán először hosszú idő után.

ZÁRÓ GONDOLAT

A szerep megtanít dönteni – gyorsan, pontosan, higgadtan.
Egy idő után már nem is kérdezzük rá, miért döntünk így.

Csak tesszük.
Mert így kell.

*De néha történik valami, ami kiszakít
és akkor derül ki, ki dönt valójában:
a szerep vagy az ember.*

8. TÚL SOK KÜLSŐ ZAJ

– amikor elhalkul a saját hang –

Egy vállalkozás mindig belülről indul.
Egy érzésből, egy hiányból, egy gondolatból, amit senki nem mondott ki helyettünk.

A kezdetekben minden döntés ösztönös. Saját.
Nem tanult, nem másolt, hanem valódi.

Aztán múlnak az évek.
És megjelennek a hangok.

Először csak egy-egy mondat, egy jó tanács, egy kipróbált recept.
Aztán egyre több lesz: podcastok, tréningek, sikersztorik, tippek.
Rendszerre szervezett hangzavar.

És valahol közben – elcsendesül az, ami belülről szólt.
Nem azonnal. Lassan. Alig észrevehetően.

Mert a külső zaj nem tolakodó. Inkább meggyőző.
Mintha segíteni akarna.
De közben elfedi azt, aki valójában döntene.

Egy ponton már nem tudni biztosan, amit most teszünk, azt tényleg akarjuk –
vagy csak megtanultuk akarni.

Működik minden. De üresedik.

A lendület megmarad, csak a hit tűnik el belőle.
És már nem világos, miért is indultunk el egykor.

*Mert amikor túl sok hang szól kívülről,
a saját hang már csak suttogni mer.*

És ha nem figyelünk rá időben, végül el is némul.

KÉRDÉS

Mikor döntött utoljára úgy, hogy senkire nem figyelt – csak saját magára?

PÉLDA

Egy cégvezető éveken át azzal kezdte a reggeleit, hogy bekapcsolta a legújabb üzleti podcastet. Délután online kurzusokat nézett, esténként könyveket olvasott vezetésről, stratégiáról, márkáról. Minden új javaslat, minden trend beépült a működésébe.

Folyamatosan tanult, fejlődött, figyelt – csak közben valami lassan elhalkult benne. Már nem volt biztos benne, mi a saját gondolata, és mi az, amit csak átvett.

Egy nap egy fontos kérdésben kellett döntenie. Átküldte a témát három tanácsadónak, visszajelzést kért két másik vezetőtől, és este még rákeresett, mit mond erről a Harvard Business Review. Aztán ült az irodában, nyitva előtte a laptop, de valahogy nem tudta beírni a választ.

Csend lett.

És ebben a csendben jött egy kérdés, amit rég nem tett fel magának:
„Ha most senki nem mondana semmit – mit választanék?”

Aznap nem küldött el döntést. Csak kisétált.
Másnap reggel nem indított podcastet.

És először évek óta, amikor meghallotta a saját gondolatait, nem ijedt meg tőlük.

ZÁRÓ GONDOLAT

A külső zaj nem ellenség. Segíthet tanulni, formálhat, új szempontokat adhat.

De ha túl sokáig csak kívülről hallgatunk, egy idő után belül elhalkul minden.

A saját gondolataink, az ösztönök, az eredeti cél – háttérbe szorulnak.

És mire észrevevessük, már nem döntünk, csak reagálunk. Nem építünk, csak követünk.
Pedig abból indult minden: egy halk, de saját hangból.

9. IRIGYSÉG VAGY INSPIRÁCIÓ

– mások sikere hogyan hat? –

A siker inspirál. Elvileg.
De vannak pillanatok, amikor nem.
Amikor nem lelkesít, hanem feszít.
Szúr. Elbizonytalanít. Vagy egyszerűen csak csendben megzavar.

És ezt nehéz kimondani.

Mert „vezetőként nem lehet irigynek lenni”.

Pedig a legtöbbször nem a másik sikere fáj,
hanem az, hogy eszünkbe juttatja, mi minden maradt el.

Az ötletek, amiket nem mertünk meglépni.
A döntések, amiket mások miatt halogattunk.
A vágyak, amiket eltemettünk a „nincs rá idő” mögé.

Ilyenkor a siker tükör. És nem mindig esik jól belenézni.

De ha elég bátrak vagyunk ott maradni előtte –
és nem magyarázzuk meg, nem toljuk el –
akkor történhet valami fontos.

A fájdalom elkezd átalakulni.

Mert amikor őszintén szembe tudunk nézni a hiányainkkal,
akkor a másik sikere már nem sért – hanem mozdít.

Nem bánt – hanem mutat valamit.
Nem helyettünk történik – hanem értünk.

És ettől kezdve már nem irigység.

Hanem inspiráció. A legőszintébb fajtából.

KÉRDÉS

Mikor volt utoljára, hogy valaki más sikere nem adott lendületet, hanem csendben fájt egy kicsit?

PÉLDA

Egy vezető egy napon értesült róla, hogy egy korábbi munkatársa saját céget alapított.

Két éve még együtt dolgoztak, most pedig ott volt a hír:

új vállalkozás, friss arculat, első ügyfelek, lendület.

A vezető kedves üzenetet írt neki –

gratulált, még néhány hasznos tanácsot is megosztott.

De ahogy letette a telefont, valami nem múlt el benne.

Nem harag volt, nem neheztelés – inkább egy furcsa belső szorítás.

Napokkal később, egy esti séta közben tudta csak nevéen nevezni:

nem a másik sikere zavarta,

hanem az, hogy ő már nem álmodik ilyesmiről.

Valahol útközben lemondott arról, hogy új dolgokban gondolkodjon.

És ezt nem vette észre, csak akkor, amikor valaki más mégis meg merte tenni.

ZÁRÓ GONDOLAT

Az irigység nem szégyen – hanem tünet.

Nem azt mutatja, hogy a másik túl sokra vitte.

Hanem azt, hogy mi mondtunk le túl korán valamiről, amit valaha mi is akartunk.

Nem a másik fényét nehéz nézni, hanem a saját elhalkult vágyainkat.

Az irigység nem más, mint a bennünk rekedt inspiráció:

ami nem kifelé tör,

hanem befelé fáj.

És ha nem csak elfojtjuk, hanem meghalljuk,

akkor újra elindíthat valamit.

Valamit, amit már régóta csak másokban mertünk csodálni.

10. MI JÖN MOST?

– az iránykeresés pillanata –

Van az a pont, amikor minden működik.

A csapat stabil.

A folyamatok tiszták.

A számok rendben vannak.

És mégis: valami új kérdés felbukkan.

Nem arról, hogy mi nem jó.

Hanem arról, hogy amit évek óta építetek, még mindig oda visz-e, ahová valaha indultam.

Ez az a csendes fordulópont, amit ritkán nevezünk nevén.

Mert nem válság.

Nem kiégés.

Csak egy belső mozdulás, ami más irányba hív.

Sokan ilyenkor finomítanak a megszokott úton.

Korrigálnak célokat, új projekteket indítanak.

De van, aki megáll és mást kérdez:

Valóban ide akartam eljutni?

Vagy csak közben elhittem, hogy ez az irány jó nekem?

Nem kétely ez.

Nem dráma.

Csak egy finom, belső billenés.

A felismerés, hogy valami lassan túlmegy a rutinon.

Hogy nem veszíteni kell, ami eddig volt,

hanem meghallani, mi hiányzik belőle.

Van az a pillanat, amikor nem új válasz kell.

Csak egy másik kérdés.

KÉRDÉS

Mi az a kérdés, amit eddig halogatott, de ha most nem teszi fel magának, később már késő lesz?

PÉLDA

Egy vezető új gyakornokot vesz fel. A fiú fiatal, lelkes, kíváncsi.
Korábban érkezik, mint bárki, mindent látni, tanulni akar.

Egyik este ott maradnak ketten. A gyakornok csillogó szemmel mesél a terveiről.
Saját céget szeretne, szabadon dolgozni, jól élni – valahogy úgy, ahogy a vezető ma él.

A vezető hallgat. Aztán ránéz, és valami egészen váratlanul megérinti benne.
Nem azért, mert irigyelné a fiút.
És nem is azért, mert visszavágyna oda.

Hanem mert hirtelen nem tudja: ő maga mit mondana most, ha újra ott állna az elején.
Mi maradna meg abból, amit akkor fontosnak hitt?
És mi lenne az, amit már egészen máshogy csinálna?

A pillanat csendes. De valamit finoman elmozdít.
Nem dönt el semmit.
Csak feltesz egy kérdést:
„Mi jön most?”

ZÁRÓ GONDOLAT

Az iránykeresés nem mindig hangos.
Néha egy másik ember tükreből néz vissza ránk a régi önmagunk.

És amit akkor látunk, az már nem cél – hanem iránytű.

Nem azt mutatja, merre menjünk,
hanem azt, miért indultunk el egykor.

ZÁRÁS

Ez a kézikönyv nem lezárt gondolatokat kínált
hanem egy belső párbeszéd kezdetét.

Nem válaszokat adott –
csak kérdéseket, amelyekhez érdemes visszatérni.

Mert a legtöbb felismerés nem az első olvasáskor születik –
hanem akkor, amikor valami újra eszünkbe jut.

Egy gondolat, amit nem tudunk elengedni.
Egy mondat, amit újra elolvasunk.
Egy kérdés, amit magunkkal viszünk.

Ha ez megtörtént,
akkor ez az anyag elérte a célját.

Mi nem kijelentünk.
Csak segítünk elindulni.

Ha pedig úgy érzi, hogy valamelyik felismerés túlmutat önmagán
és rendszerszinten is újragondolást igényel,
abban is tudunk partnerek lenni.

 hello@solventconsulting.hu

 www.solventconsulting.hu

Solvent Consulting

Szervezet. Felelősség. Jogi tudatosság.